

Arrest

nr. 150 155 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. SOETAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als bloedverwant in “*opgaande lijn*” (dochter) van een Nederlands onderdaan.

1.2 Op 25 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3 Op 2 september 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als bloedverwant in "opgaande lijn" van een Nederlands onderdaan.

1.4 Op 17 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 18 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2014 werd ingediend door:

Naam: B(...)

Voornamen: K(...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Artikel 30, §1 van het wetboek van internationaal privaatrecht stelt dat 'een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. (...)'

Betrokkene legt een 'ordonnance n° (...)/2012' van het 'Tribunal de Grande Instance de Kinshasa/Matete' dd. 03.04.2012 voor. Echter, het voorgelegde document is niet gelegaliseerd door de bevoegde Belgische overheden. Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud ervan niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap van betrokkene met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de 'acte de notoriété suppletif a un acte de naissance' (n° (...)/2012 volume I) zelf, waarnaar verwezen wordt in de voorgelegde 'ordonnance n° (...)/2012', niet werd voorgelegd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art.52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 In haar verzoekschrift opteert de verzoekende partij voor de Franse taal als proceduretaal.

2.2 De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737). Zodoende moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1er branche - des délais.

Modalisant l'article 42 de la Loi du 15 décembre 1980, l'article 52 dispose : (...)

Le conseil souhaite aussi rappeler que deux annexes 19 ter ont été établies : la première en date du 13 février 2014 , la deuxième en date du 2 septembre 2015.

Au regard de la première demande actée, on se doit de constater que la requérante aurait du être mise en possession d'une annexe 9.

2ième branche des articles 44 et 52 de l'A.R.

La partie adverse invoque la preuve du lien de filiation - tardivement p.m - où en définitive il a été fait application correcte par l'administration communale de l'article 44 de l'A.R. du 8 octobre 1981¹

L'article 52 donne un pouvoir autonome à l'administration communale à cet égard. Il n'appartient aussi prima facie à l'office des étrangers d'invoquer des éléments y relatifs.

Rappelons qu'en toute hypothèse ces normes ont fait l'objet d'une circulaire du 17 juin 2009. - Circulaire portant certaines précisions ainsi que des dispositions modificatives et abrogatoires en matière de regroupement familial - que la partie adverse n'a pas entendu respecter.²

*

Il ressort de ce qui précède que l'acte attaqué est sans fondement juridique alors que la requérante aurait dû être mise en possession d'une carte F."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar middel in het geheel niet ingaat. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In een eerste onderdeel van het enig middel citeert de verzoekende partij artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, waarbij zij in § 4, tweede lid de zinsnede *"of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42"* onderstreept. Zij stelt dat twee bijlages 19ter werden opgesteld, één op 13 februari 2014 en één op 2 september "2015" en dat moet vastgesteld worden dat zij met betrekking tot de eerste aanvraag in het bezit van een bijlage 9 had moeten gesteld worden.

Het volledige artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Uit het administratief dossier blijkt dat op 25 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen naar aanleiding van de op 13 februari 2014 ingediende aanvraag. Dit is na minder dan vier maanden en zodoende binnen de in voormeld artikel 42, § 1, eerste lid bepaalde termijn van zes maanden. Bijkomend kan erop gewezen worden dat ook de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 februari 2014 volgde op minder dan zes maanden na de aanvraag van 2 september 2014 (de verzoekende partij verwijst verkeerdelijk naar 2015) en werd zodoende binnen voormelde termijn genomen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat wat de termijn betreft een schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en artikel 42 van de vreemdelingenwet zou voorliggen. Het eerste onderdeel van het enig middel mist feitelijke grondslag.

In een tweede onderdeel meent de verzoekende partij dat de gemachtigde het bewijs van het bloedverwantschap laattijdig inroept, terwijl er reeds definitief een correcte toepassing is gemaakt van de gemeentelijke bevoegdheid van artikel 44 van het vreemdelingenbesluit. Zij stelt dat artikel 52 een autonome bevoegdheid geeft aan de gemeentelijke administratie in dit verband en dat het niet ook *prima facie* aan de gemachtigde toekomt om elementen die hiermee verband houden in dit roepen. Vervolgens herinnert de verzoekende partij eraan dat deze bepalingen in elk geval het voorwerp uitmaken van een omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (hierna: de omzendbrief van 17 juni 2009), die de gemachtigde niet blijkt gerespecteerd te hebben. Zij besluit dat de bestreden beslissing geen juridische basis heeft, terwijl zij in het bezit van een F-kaart gesteld had moeten worden.

De Raad wijst erop dat artikel 44 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de

bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : (...)

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “ verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie ” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij slechts de in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermelde “ordonnance n° (...)2012” als bewijs van bloedverwantschap heeft voorgelegd en dat zij ook de in voormelde beslissing gemaakte beoordeling op zich van dit stuk niet betwist. Zij meent echter dat de gemachtigde niet tot deze beoordeling had mogen overgaan, omdat het gemeentebestuur hieromtrent een autonome bevoegdheid heeft die het reeds uitgeput had.

De Raad stelt vast dat slechts wanneer “het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...) zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”, de aanvraag voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie mag ingediend worden en het gemeentebestuur een bijlage 19ter mag afleveren, maar de verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde naderhand – wanneer het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt en het gemeentebestuur deze aanvraag overeenkomstig artikel 52, § 4, eerste lid van het vreemdelingenbesluit aan de gemachtigde heeft overgemaakt – in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 52, § 4, tweede lid van het

vreemdelingenbesluit de overgemaakte documenten, met inbegrip van het voorgelegde bewijs van bloedverwantschap, niet aan een inhoudelijke beoordeling zou mogen onderwerpen. Dat de gemachtigde met betrekking tot het voorgelegde bewijs van bloedverwantschap geen beoordelingsbevoegdheid meer zou hebben, nadat het gemeentebestuur op grond van dit bewijs is overgegaan tot de afgifte van de bijlage 19ter, wordt bovendien tegengesproken door het bepaalde in artikel 44 van het vreemdelingenbesluit, artikel waarvan de verzoekende partij de schending inroept en dat zij zelf in een voetnoot van haar verzoekschrift citeert. Voormeld artikel 44 geeft uitdrukkelijke bevoegdheden aan de gemachtigde, indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Zo kan hij overeenkomstig het tweede lid rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd, en, indien dat niet mogelijk is, overeenkomstig het derde lid overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren. Deze bepaling zou zinledig zijn, mocht enige beoordelingsbevoegdheid aangaande dit bewijs van bloedverwantschap reeds uitgeput zijn, nog voor het gemeentebestuur de aanvraag zelfs maar aan de gemachtigde heeft overgemaakt. De verzoekende partij maakt met haar beknopte betoog dan ook niet aannemelijk dat het gemeentebestuur in dit verband over een autonome bevoegdheid zou beschikken.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar een omzendbrief van 17 juni 2009 dient te worden vastgesteld, nog daargelaten de vraag naar de juridische waarde van deze omzendbrief, dat de verzoekende partij in het geheel niet aangeeft op welke manier de gemachtigde deze niet gerespecteerd zou hebben.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing geen juridische basis zou hebben, dat zij in het bezit van een F-kaart had moeten gesteld worden en dat de artikelen 44 en 52 van het vreemdelingenbesluit geschonden zouden zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE